"Tak v neděli je zase Anny," mumlal si Bedřich potichu, když projel očkama list nástěnného kalendáře.
"Bedřichu, není náhodou v neděli svaté Anny?" vylekala ho družka Alžběta tak, až mu luplo v sádelnatém krčku.
"Už je to tak," ujistil se ještě jednou pohledem a tak nějak nešťastně si nad červeně zvýrazněnou číslovkou zavzdychal.
"No, co. Letos vyrazíme už v sobotu večer. To by bylo, abychom se na pouť v Kapradíně konečně jednou nedostali," spíš zavelela než konstatovala Alžběta a mlaskavě plácla jazýčkem o patro. Představa sladké vůně jahod, husté lepivé krve z nacucaných borůvek i nakyslé chutě houževnaté rebarborové natě ho zadusila přívalem hlenu. "A to je dnes, prosím, teprve středa....."
Cestovní horečka je horší než zanedbané hemeroidy. Sotva spáchal v sobotu poslední sluneční paprsek své harakiri v píchálech trnkoví, vyrazili. Sobotní noc je vůbec ideální čas pro zdolání té nebezpečné silnice mezi Hojsovou Stráží a Brčálníkem. Jestli jim cestu zkříží jen to auto koktavého mysliveckého adjunkta, mají šanci. Pospíchali. Očima vytřeštěnýma do tetelivé tmy nad teplým povrchem silnice hlídali sebemenší náznak nebezpečných světlometů.
"Třeba si ten ňouma konečně nějakou našel," uklidňoval Bedřich udýchanou Alžbětu. S prvním slunečním paprskem měli travnatý horizont nad Kapradínem na dosah. Už viděli docela jasně i duhové kapky rosy sjíždějící po tobogánech stébel na zem, kde pukaly jako vánoční koule. Pravidelné dunění a záchvěvy země pod nohama je přimělo zrychlit a vyškrábat i ty poslední zbytečky sil. Zadýchaná a uřícená Alžběta vzdala snad pět cenťáčků před hranicí chladivého stínu. Položila své tělo beznadějně do prachu na kraji vozovky a skrz dva gejzírky slziček odevzdaně a bolestně zavzdychala: "Tak už zase".
Špičky černých zaprášených kanad se ji zastavily těsně u nosu. Potom ji obrovská síla odloupla od země a zdvihla do výšky. Ten vousatý obličej, před kterým se náhle zastavila, bezpečně znala.
"Hele šnek! A hele, druhej! Co tady děláte? Ještě vás někdo přejede. Co se cpete do toho pralesa kapradě, blbouni! Tahle orosená loučka je něco pro vás! Tak šup!" ohlušilo je burácivé hromobití pomalu se vzdalující od jejich ušních bubínků.

"Tak nám ten blbec vandrácká už popáté zkazil výlet do Kapradína," prskal doma Bedřich na list nástěnného kalendáře a vztekle nadhazoval ulitou.
"Za rok nám to už určitě vyjde," usmála se na Bedřicha povzbudivě Alžběta a pohladila ho něžně dlouhým ,sametově hebkým tykadlem.